

Каинъ и Авелъ

(По Николай Райновъ)

Богъ подари на Адама и Ева дзема синове Каинъ и Авелъ.

Каинъ бѣ силенъ като исполинъ. Лицето му, изгорено отъ слънце, имаше тъменъ цвѣтъ и блѣсъкъ на металъ. Косата му бѣ твърда и черна като крило на гарванъ. А тъмнитѣ му като пропасть очи лѣскаха като далеченъ огънь въ мрачна нощъ. Мишцитѣ му — силни като на пѣргавъ звѣрь, а ржцѣтѣ му — опърлени отъ слънце, имаха цвѣтъ на линъ, въ който тъпчатъ грозде.

Каинъ работѣше земята и събираше овощия.

Авелъ бѣ пастиръ. Разврѣщаше той стадото си по зеленитѣ лъжи на сребърни потоци и пладнѣше го подъ сѣнкитѣ на кедритѣ. Лицето му бѣ бѣло като цвѣтоветѣ на слива и румено като зората. Очитѣ му бѣха като небесна синина, а коситѣ му — меки и златисти като класове на зрѣла пшеница.

Плодоветѣ бѣха обрани. Небето бѣ се размжтило. Капѣха пожълтѣли листа.

Тогава издигна Авелъ жертвеникъ отъ рѣчни камъни, та сложи на него най-хубавото си агне — жертва прѣдъ Господа.

А Каинъ тури най-лошитѣ плодове отъ земята, която работѣше.

И угодна бѣ на Бога жертвата на Авела, а Каиновата не прие. Смѣси се димътъ на жертвата Каинова съ праха на земята — и пламъкътъ угасна.

И разгнѣви се Каинъ, и люто намрази Авела, своя братъ. Завистъ като свѣткавица заигра въ душата му и зла мисль залегна въ ума му. Навжсенъ и мраченъ като сдрачъ стана той.

Кротко като агне спѣше Авелъ до дънера на огроменъ кедъръ. Златни кждри се пилѣеха по напуканата кора. Наоколо лежеше бѣлото Авелово стадо.

Каинъ дебнѣше като хищенъ звѣрь и стѣпваше на прѣсти, като че земята парѣше подъ петитѣ му. Изви Каинъ снага, издигна кривакъ съ якитѣ си жилести ржцѣ и замахна съ голѣма сила, та удари Авела въ главата. Алена топла кръвь се заструи изъ носа и устата на Авела.

Каинъ отстѣпи крачка назадъ и, опрѣнъ съ двѣ ржцѣ на кървавия кривакъ, дълго гледѣ съ помжтенъ погледъ брата си, когото уби.